

Η παλιά φωτογραφία

Γεωργίου Αθ. Δαλαμάγκα

Κρατώ ακόμα εκείνη την παλιά φωτογραφία,
(ανέξοδο λάφυρο της ζωής μου),
εκείνη στην οποία ανέμελα γελούσες.
Ήτανε τότε, θυμάσαι, που ακόμα δεν πονούσες.

Βλέπω το αυθόρμητο γέλιο της απέραντης χαράς σου,
(δώρο της νιότης, της ξενοιασιάς και του έρωτα),
που στιγμιαία τυπώθηκε, αναλλοίωτο,
κι έδωσε αιώνια ζωή κι «ακίνητη» κίνηση στο άψυχο χαρτί.

Η ευτυχία, ανυποψίαστη, φώλιαζε στον κόρφο σου,
(αμφίβολες προσμονές και φρούδες ελπίδες),
προδομένη από τον γρήγορο ρυθμό της καρδιάς
από τον αυθορμητισμό της άγουρης ηλικίας.

Πασχίζω να φανταστώ την τωρινή μορφή σου
και του φόντου τις αλλαγές,
(του κόσμου εκείνου, του αλλοτινού),
που παγωμένος, πλαισιώνει ακόμα, ίδιος πάντα,
αυτήν την παλιά φωτογραφία.

Θεσσαλονίκη 8-10-2004